

Література.

1. Кондратенко Н. О. Обґрунтування методичного підходу до управління інтелектуальним капіталом та моделювання його впливу на інноваційний розвиток підприємства / Н. О. Кондратенко, О. В. Козирєва // Збірник наукових праць ЧДТУ. Серія: економічні науки. – 2013. – Вип. № 34, ч. II, том 2. – С. 36 – 41.
2. Красносова О. М. Формування складових механізму управління трудовим потенціалом промислового комплексу регіону / О. М. Красносова // Наукові записки Львівського університету бізнесу та права. Серія економічна. – 2016. – № 15. – С. 71 – 82.
3. Новіков Д. А. Проблеми управління трудовим потенціалом промислових регіонів України / Д. А. Новіков // Вісник національного технічного університету «ХПІ» : збірник наукових праць. Серія : «Актуальні проблеми управління та фінансово-господарської діяльності підприємства». – Х. : НТУ «ХПІ», 2014. – № 66 (1132). – С. 66 – 71.
4. Ткаченко А. М., Бакута А. В. Управління трудовим потенціалом підприємства та підвищення ефективності його використання / А.М. Ткаченко, А.В. Бакута // Вісник економічної науки України. – 2017. – № 1 (32). – С. 99 – 102.
5. Уманець Т. В. Методи оцінки економічного потенціалу регіону на мікрорівні / Т. В. Уманець, Л. С. Шаталова // Вісник Хмельницького нац. університету. Сер. : Екон. науки. – 2011. – № 5 (180). – Т. 3. – С. 36 – 41.

ПРОЦЕС УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ НА АТП

Мезєва А.А., студентка

Науковий керівник: Шинкаренко В.Г., д.е.н., проф.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Гострою проблемою для кожного суб'єкту підприємницької діяльності залишається перехід від застарілих методів господарювання та управління, які не являються ефективними в сучасних ринкових умовах, до нових, що відповідають сьогоднішнім законам економічного розвитку. Автотранспортні підприємства після роздержавлення і переходу до приватної власності збільшили свої господарські права, створили власні комерційні структури, разом з

тим, залишились без фінансової підтримки з боку держави і мають покладатися на власні сили, щоб встояти на ринках реалізації послуг.

Інноваційна політика є частиною загальної політики підприємства, яка регламентує взаємодію науково-технічної, виробничої та економічної діяльності при реалізації нововведень. Процес управління цією взаємодією має здійснюватися на основі певних норм і правил, які охоплюють: організаційні процедури, розвиток функціональних напрямів діяльності підприємства; основні фактори та механізм реалізації інновацій; механізм коригування напрямів інноваційної діяльності [1, с. 570].

Процес управління інноваційною діяльністю охоплює стратегічні та оперативні аспекти і має бути, з одного боку, націлений на створення або оперативне залучення інновацій, які забезпечуватимуть збереження і зміцнення ринкових позицій підприємства у тривалій перспективі, а з другого – на систематичну й цілеспрямовану діяльність із вдосконалення існуючих технологій, прийомів і способів виконання роботи, завдяки яким життя інновацій продовжується.

Процес стратегічного управління інноваційною діяльністю націлений на реалізацію масштабних інноваційних проектів та визначає основні напрями науково-технічної і виробничої діяльності підприємства у сферах розроблення і впровадження нової послуги, залучення у виробничу діяльність нових ресурсів і технологій, освоєння нових методів організації виробництва. Для реалізації цих завдань необхідно розробляти плани і програми інноваційної діяльності; здійснювати обґрунтування проектів створення нових продуктів; розробляти ефективні організаційні форми управління; керувати ресурсним забезпеченням інноваційних програм та проектів. Плани і програми інноваційної діяльності складають на основі ретельного вивчення таких чинників зовнішнього середовища, як економічні, науково-технологічні, демографічні, екологічні, рівень конкуренції в галузі тощо. Водночас оцінюють реальні можливості підприємства щодо інвестування інноваційних проектів, оскільки їх реалізація передбачає значні інвестиції, пов'язані зі зміною техніко-технологічної бази.

Процес оперативного управління інноваційною діяльністю підприємства полягає у складанні календарних планів-графіків виконання робіт і контролюванні їх виконання; вивченні економічних, організаційно-управлінських, соціально-психологічних факторів, що впливають на здатність фірми здійснювати інноваційну

діяльність; розробленні ефективних форм організації інноваційної діяльності. Він передбачає розроблення системи стимулювання з метою заохочення ініціативи, участі в інноваційних змінах, обговоренні проблем, що виникають у процесі впровадження інновації, тощо. Ефективна система стимулювання інноваційної діяльності забезпечує зміщення акцентів у системі мотивації персоналу: від простої соціалізації і прагнення задовольнити матеріальні процеси – до реалізації власних здібностей через участь у проекті, здобуття визнання завдяки його успішному впровадженню тощо. Активне залучення до інноваційної діяльності працівників підприємства підвищує потенціал його розвитку, створює нові інноваційні можливості, оскільки впровадження нових ідей здійснюється не під тиском вищого керівництва, а на основі розуміння можливості і за безпосередньої участі у генеруванні ідей та створенні нового всього персоналу [2, с. 189].

До стратегічних аспектів процесу управління інноваційною діяльністю підприємств роздрібної торгівлі віднесемо: залучення нових (вітчизняних) джерел постачання товарів; освоєння нових методів організації праці та формування торгово-технологічного процесу; пропонування споживачам товарів або послуг із покращеними властивостями.

Період часу від зародження ідеї, створення і поширення нововведення і до його використання (аж до заміни, виключення з виробництва) прийнято називати життєвим циклом нововведення (інновації). Процес послідовного проведення робіт життєвого циклу нововведення називається інвестиційним процесом. Отже, існує 4 етапи життєвого циклу інновації.

На першому етапі проводяться фундаментальні дослідження. Вони проводяться в академічних інститутах, вищих навчальних закладах та галузевих спеціалізованих інститутах, лабораторіях. Фінансування, в більшості випадків, здійснюється з державного бюджету.

На другому етапі проводяться дослідження прикладного характеру. Вони фінансуються як за рахунок державного бюджету, так і за рахунок замовників. З цього етапу виникає можливість ризику втрати вкладених коштів, бо результати прикладних досліджень непередбачувані.

На третьому етапі здійснюються дослідницько-конструкторські та експериментальні розробки. Вони проводяться в спеціалізованих

лабораторіях конструкторських бюро, дослідницьких виробництвах і т.п. за рахунок коштів організацій, що є розробниками або споживачами новинок.

На четвертому етапі здійснюється процес комерціалізації новинки, тобто виведення її на ринок [3, с. 7].

Інноваційний механізм підприємства має будуватися на наступних відомих принципах: орієнтація на споживача, ведуча роль керівництва, залучення співробітників, системний підхід к керівництву, процес ний підхід, прийняття рішень на основі фактів, постійне покращення, взаємовигідні відносини з контрагентами, мінімізація втрат, мотивація персоналу, безперервне навчання. Фасхієв Х.А. бачить алгоритм послідовного створення інновацій у наступних етапах (таблиця 1).

Отже, інноваційна діяльність вимагає рішення ряду завдань, пов'язаних у часі, з ресурсами і іншим параметрами, а саме – забезпечити довгострокове функціонування інноваційного процесу на основі ефективної організації всіх його складових елементів; випуск на ринок конкурентоспроможної інноваційної послуги, технології з найменшими затратами. Тому кожен з етапів процесу створення інновацій взаємопов'язаний один з одним, тобто успішна реалізація наступного етапу залежить від виконання попереднього.

Таблиця 1 - Етапи процесу створення інновацій та їх зміст в інноваційній діяльності

Порядковий номер етапа	Назва етапа	Зміст
1	Генерування ідей	Результат розумового процесу, творчих здібностей, попередній відбір пріоритетних ідей
2	Експертиза ідей	Підготовка інформації, необхідної для прийняття відповідного рішення
3	Стартап	Процес виходу на ринок з інноваційним проектом
4	Ранній зріст	Процес пошуку та закріплення на ринку
5	Розширений зріст	Розширення масштабів діяльності підприємства
6	Створення самостійного виробництва	Досягнення рівня незалежності, зріст обсягів випуску продукції

Отже, інноваційна діяльність вимагає рішення ряду завдань, пов'язаних у часі, з ресурсами і іншим параметрами, а саме – забезпечити довгострокове функціонування інноваційного процесу на основі ефективної організації всіх його складових елементів; випуск на ринок конкурентоспроможної інноваційної послуги, технології з найменшими затратами. Тому кожен з етапів процесу створення

інновацій взаємопов'язаний один з одним, тобто успішна реалізація наступного етапу залежить від виконання попереднього.

Література.

1. Винокуров В.А. Організація стратегічного управління на підприємстві : підручник / В.А. Винокуров. – М. : ЗАТ «Центр економіки та маркетингу», 2006. – 570 с.

2. Тичинський А.В. Управління інноваційною діяльністю компаній: сучасні підходи, алгоритми, досвід / А.В. Тичинський. – Таганрог : Вид-во ТТИЮФУ, 2009. – 189 с.

3. Шинкаренко В.Г., Жарова О.М. Економічна оцінка нововведень на автомобільному транспорті: Учбов. посібник. – Видання 3-є, переробл. та доп. – Х. : ХНАДУ, 2004. – 156 с.

ПРИЧИНИ ТА НАСЛІДКИ БАНКРУТСТВА ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

*Коренюк А. С., Журавльова А. В., студентки
Науковий керівник: Зудова І. Ю., к.е.н, доцент
Харківський торговельно-економічний інститут КНТЕУ*

В умовах кризи, яка розгорнулася під впливом суспільно-політичних і фінансових закликів в Україні, на тлі нестійкого податкового законодавства збільшилася кількість вітчизняних підприємств, що мають незадовільний економічний стан та безпосередньо відчувають проблему з платоспроможністю, що нерідко призводить до банкрутства. З цієї причини слід удосконалювати економічні прогнози розвитку підприємств, вивчати зовнішні і внутрішні умови, які негативно впливають на платоспроможність підприємств і створювати економічну антикризову стратегію формування підприємств, які відповідають сучасним умовам.

Поняття банкрутства означає невміння підприємства задовольнити умови кредиторів, а крім того, гарантувати обов'язкові платежі до держбюджету і позабюджетні фонди.

Банкрутство – це один із ключових елементів ринкової економіки й інститут розвинутої системи громадського та торговельного права. Це механізм, який дає можливість уникнути катастрофи та вигідно розпорядитися коштами [1, с. 133].